

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **V. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2015, č. j. OAM-12/LE-BE02-BE03-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 21. 5. 2015. V žalobě namítá porušení ustanovení § 46a odst. 1, písm. c) zákona o azylu a § 2, § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně

lidských práv (dále jen „Úmluva“). Podle žalobce sama skutečnost, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, neodůvodňuje závěr o jeho nebezpečí pro veřejný pořádek.

V souvislosti s pojmem „veřejný pořádek“ odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 12. 2013, sp. zn. 5 Azs 17/2013, podle kterého *„je potřeba při aplikaci § 46a zákona o azylu vycházet z definice veřejného pořádku judikované v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151.“* NSS v rozsudku uvedl, že *„za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci. Tato interpretace však představuje stále jen obecné kritérium a je nutné postupovat také „pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav a vazby na zemi původu. Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti pak podle rozšířeného senátu jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR.“* Žalobce má podle uvedeného testu a rozhodovací praxe Krajského soudu v Praze za to, že nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Správní orgán vůbec nevzal v úvahu okolnosti svědčící v jeho prospěch. Zejména délku oprávněného pobytu na území ČR od roku 1999 do roku 2009 (přibližně 10 let) ve srovnání s délkou neoprávněného pobytu v trvání 5 let. Správní orgán vůbec nezohlednil jeho rodinné vazby na území ČR, kde má bratra V. K., u kterého před zajištěním bydlel na adrese xx. S bratrem má úzký vztah, v ZZC ho často navštěvuje a zajištění žalobce zasáhlo do jejich rodinného života. Navíc může žalobce ubytovat (viz příloha). Žalobce má v ČR přátele a známé, které si za 15 let v ČR vytvořil. Dokladem toho je ochota přátel pomoci mu v jeho nelehké situaci. Jeho přítel I. K. je ochoten se za něj zaručit a poskytnout mu ubytování na adrese xx (viz příloha). Tyto skutečnosti, jež svědčí v jeho prospěch, správní orgán při rozhodování o zajištění a jeho délce opomněl vzít v potaz. Správní orgán měl přihlédnout k vazbám žalobce na území ČR a zvážit, zda nebylo vhodnější, aby žalobce na rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany vyčkal na hlášené adrese, kde je správnímu orgánu dostupný. Institut povinnosti setrvat v ZZC je mimořádně závažný donucovací prostředek, u kterého dochází k zbavení osobní svobody, a musí být proto využit jenom v krajních případech jako prostředek *ultima ratio*. Podle žalobce má správní orgán k dispozici alternativy k zajištění v podobě soukromého ubytování, které mohl a měl v jeho případě využít. Žalobce dále poukázal na neuspokojivé podmínky v ZZC. Sdílí pokoj o rozloze 20 m² s dalšími šesti osobami a s třiceti osobami sdílí umývárnu; na poschodí je jen jeden telefon; vycházkový prostor tvoří oplocený areál kolem ubytovací budovy o rozměru 3 m. Zajištění cizinci tam nemají žádné soukromí, ubytovna je přeplněná. Zajištění v takových podmínkách na 120 dní je extrémně nepřiměřené k povaze jednání žalobce.

Žalobce je dále přesvědčen, že správní orgán nedostatečně posoudil jeho individuální situaci a přijal nepřiměřené opatření. Okolnosti svědčící ve prospěch žalobce do značné míry zpochybňují tvrzení správního orgánu o nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek. Podle žalobce se správní orgán zhodnocení toho, zda jsou skutečně splněny zákonné předpoklady pro vydání napadeného rozhodnutí, nevěnoval dostatečným způsobem. Správní orgán rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v ZZC zcela automaticky, a to na základě skutečnosti, že žalobce

pobýval na území ČR neoprávněně. Omezení osobní svobody po dobu 120 dní považuje za nepřiměřené. Správní orgán přistoupil k nejdelšímu možnému zajištění, což odůvodnil tím, že „doba 120 dnů je v tomto případě využita s nutností zamezení dalšího narušení veřejného pořádku ze strany cizince“. Jde o zjevné nepochopení institutu narušení veřejného pořádku ve smyslu judikatury NSS. Aby mohl správní orgán přikročit k tak závažnému opatření, jakým je zbavení svobody na maximální zákonnou dobu, musel by v rozhodnutí uvést konkrétní jednání žalobce, které by odůvodňovalo uložení takového opatření, zejména z hlediska přiměřenosti. Napadené rozhodnutí tak postrádá náležitosti odůvodnění, jak jej vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování nedopustil.

Předně uvedl, že napadené rozhodnutí nezaložil na pouhém faktu vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž posoudil zjištěné a spisovým materiálem doložené celkové dosavadní jednání žalobce, tj. vědomý nelegální pobyt na území ČR od roku 2009, nevyřízení si nového cestovního dokladu po skončení jeho platnosti ani víza, nenahlášení ztráty cestovního dokladu, uložení správního vyhoštění v roce 2011 spolu se zákazem pobytu na dobu 6 měsíců, uložení druhého správního vyhoštění v roce 2013 spolu se zákazem pobytu na tři roky, vědomý neoprávněný pobyt na území, tedy v rozporu s vydaným správním vyhoštěním, výkon práce na území bez povolení, které je právním řádem vyžadováno, absence místa hlášeného pobytu (pobyt u bratra a kamarádů), nedostatek finančních prostředků, zahájení dalšího řízení o správním vyhoštění dne 14. 1. 2015 podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 a 9 zákona o pobytu cizinců (pobývání bez cestovního dokladu a opakované porušení právního předpisu nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí), zajištění žalobce dne 14. 1. 2015 v ZZC podle zákona o pobytu cizinců, účelové podání žádosti o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, jež mu po jeho zajištění již bezprostředně hrozilo, v situaci, kdy nebyla povinnost vycestovat splněna dobrovolně a okolnost, že žalobce je svobodný, bezdětný a v dobrém zdravotním stavu.

Podle žalovaného se žalobcova argumentace, že sama skutečnost vydání rozhodnutí o správním vyhoštění neodůvodňuje závěr učiněný žalovaným či že rozhodnutí bylo vydáno automaticky pro nelegální pobyt, zcela míjí s celkovým zjištěným skutkovým stavem, jak byl dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí. Žalovaný vedle zjištění, že se žalobce nachází na území ČR neoprávněně (bez platného víza a bez platného cestovního dokladu) přihlédl k individuálním okolnostem, tj. dlouhodobému nelegálnímu pobytu bez aktivní snahy o jeho úpravu, vědomému pobytu bez platného cestovního dokladu, předchozímu správnímu vyhoštění, které záměrně nerespektoval, ačkoli si byl vědom povinnosti opustit území ČR, uložení dalšího správního vyhoštění, jakož i k dalším skutečnostem shora již zmíněným, např. absenci stabilního zázemí. Závěr o nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek ČR důvodně hrozící ze strany žalobce byl odůvodněn dostatečným způsobem. S ohledem na předchozí protiprávní jednání žalobce a jeho dosavadní postoj k dodržování právního řádu ČR představuje žalobce dostatečně skutečné, závažné a aktuální ohrožení veřejného pořádku ČR. Zjištěny byly relevantní individuální okolnosti života žalobce i jeho celková životní situace. Právě na tomto základě byla uložena povinnost setrvat v ZZC i po projevení úmyslu žádat v ČR o udělení mezinárodní ochrany. Vydané rozhodnutí je zcela přiměřené všem okolnostem případu a dosavadnímu jednání žalobce, sledující jako cíl zajištění ochrany veřejného pořádku.

Žalovaný odkázal na rozsudek NSS z 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 25/2013 – 39, v němž bylo ve vztahu k uložení povinnosti setrvat v ZZC až do vycestování mimo jiné konstatováno, že „....zatímco v případě správního vyhoštění vyhodnocují správní orgány konkrétní činy cizince z toho hlediska, zda k vážnému porušení veřejného pořádku již došlo, v případě ukládání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění činí na základě jeho dosavadního chování úvahu, zda narušení veřejného pořádku z jeho strany reálně hrozí. Takováto úvaha samozřejmě nesmí být svévolná a musí vyplývat přímo z chování dotyčné osoby, na rozdíl od správního vyhoštění však pro závěr správního orgánu není nutné, aby cizinec již čin nebo činy, jenž by mohly být hodnoceny jako závažné narušení veřejného pořádku, spáchal. Stačí, že takovouto hrozbu lze z jeho dosavadního chování důvodně presumovat.“

Žalovaný dále připomněl judikaturu Krajského soudu v Praze, podle které za situace, kdy cizinec maří výkon správního rozhodnutí a nejsou zjištěny žádné polehčující okolnosti, je již třeba takové jednání považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku (rozsudek ze dne 10. 12. 2014, č. j. 44 A 65/2014 – 31).

Žalovaný dále uvedl, že předchozí oprávněný pobyt cizince nepochybně nemůže nijak omluvit (obhájit) následný vědomý neoprávněný pobyt na území, zejména s přihlédnutím k jeho dlouhodobosti (5 let nelze považovat za pobyt krátký, když nadto lze důvodně předpokládat, že by v něm žalobce i nadále pokračoval, neboť zjevně nehodlal vydané správní vyhoštění respektovat) a s přihlédnutím i k tomu, že žalobce udržoval tento protiprávní stav zcela vědomě, a to navzdory dvěma správními rozhodnutími, která mu ukládala povinnost vycestovat z území. Žalobce se naopak nevyjadřuje k tomu, proč poté, co mu vypršela platnost cestovního dokladu v roce 2009, tuto svou závažnou situaci nijak neřešil, nepodnikl žádné kroky k získání nového cestovního dokladu a úpravě svého dalšího pobytu v souladu s požadavky zákona o pobytu cizinců. Žalovaný proto nesdílí názor žalobce, že by na jeho straně existovaly skutečnosti svědčící v jeho prospěch v otázce jeho neoprávněného pobytu od roku 2009. K tvrzení žalobce o další skutečnosti svědčící v jeho prospěch, tj. rodinná vazba na území ČR (u bratra bydlel před zajištěním a může u něho bydlet i v současné době) a přátelé a známí na území ČR (přítel se za něj zaručuje a může mu poskytnout ubytování) žalovaný uvedl, že žalobce byl nejprve v ZZC zajištěn Policií ČR, z tohoto rozhodnutí ze dne 14. 1. 2015 plyne, že se na území ČR nenachází žádná osoba, se kterou by žalobce vedl společnou domácnost, a že se žalobce na území ČR nezdržuje na žádné adrese, v současné době přespává u kamaráda. Před žalovaným žalobce uvedl, že je svobodný, bezdětný, v ČR žije jeho bratr, který má povolen pobyt, navštěvuje žalobce v ZZC, telefonují si, dříve u něho bydlel (hlášený pobyt u bratra, ani na jiné adrese, ale neměl). Během pobytu se žalobce zdržoval v různých městech, naposledy v Praze. V ČR žijí i další příbuzní, se kterými ale není v pravidelném kontaktu.

Žalovaný je toho názoru, že skutečnosti, na které nyní žalobce v žalobě poukazuje (bratr, další známí v ČR), nelze považovat za skutečnosti, pro které by nebylo možno vydat napadené rozhodnutí, resp. které by svědčily o tom, že by toto rozhodnutí bylo nepřiměřené. Žalobce pobýval na území ČR dlouhodobě neoprávněně v rozporu s vydanými správními rozhodnutími, kterými mu bylo uloženo správní vyhoštění. Rodinné vazby žalobce byly taktéž podrobeny zkoumání v řízení o správním vyhoštění, kdy by nepřiměřený zásah do rodinného života mohl bránit ve vydání rozhodnutí. V případě žalobce bylo o uložení správního vyhoštění rozhodnuto. Rekapitulace zjištěných skutečností je v rozhodnutí žalovaného obsažena. Z uvedeného je tedy zřejmé, že se žalovaný s rodinnou situací žalobce

na základě žalobcových výpovědí seznámil, avšak neshledal v ní překážku bránící v aplikaci § 46a zákona o azylu. Pokud je nyní žalobce omezen v kontaktu s bratrem a známými pro svůj pobyt v ZZC, stalo se tak výhradně v důsledku jeho opakovaného a dlouhodobého protiprávního jednání. Tento zásah nelze vzhledem k okolnostem chápat jako zásah nepřiměřený. Žalobce se podle svých slov od roku 2009 zdržoval v různých městech v ČR (nikoli tedy výhradně v závislosti na bratrovi). Z materiálů Policie ČR také vyplynulo, že žalobce pobýval také na jiných místech než u bratra (tj. u kamarádů). V ČR neměl žádné hlášené místo pobytu, podle svých slov nesdílel s nikým společnou domácnost. Avšak ani okolnost skutečného pobytu žalobce u bratra či další vazby na známé by u žalobce nemohla založit nepřiměřenost vydaného rozhodnutí již pro nízkou intenzitu zásahu v kombinaci s časově omezenou dobou uložené povinnosti setrvat v ZZC (maximálně 120 dnů). K tvrzenému porušení čl. 8 Úmluvy tak nedošlo.

Pobyt žalobce v soukromém ubytování by nepředstavoval v situaci, kdy bylo shledáno důvodné nebezpečí ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce, alternativu k uložení povinnosti setrvat v ZZC, tzn., nejednalo by se zjevně o opatření k zajištění ochrany veřejného pořádku.

Žalovaný dále obsáhle reagoval na tvrzení žalobce o nevhodných podmínkách v ZZC se závěrem, že podmínky pro výkon povinnosti setrvat v ZZC odpovídají požadavkům právní úpravy. Uložení povinnosti setrvat v ZZC je rovněž v souladu s čl. 5 Úmluvy.

K námitce týkající se maximální stanovené doby zajištění na 120 dní, žalovaný uvádí, že má za to, že své rozhodnutí odůvodnil v dostatečné míře, když náležitě popsal chování žalobce v minulosti svědčící o jeho neochotě dodržovat právní řád ČR, který již dříve opakovaně porušoval. Pobýval na území ČR neoprávněně od roku 2009 a dokonce v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění. Předchozí protiprávní jednání žalobce vzhledem k jeho intenzitě dostatečně odůvodňuje uložení povinnosti setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně po dobu 120 dnů. Žalovaný připomněl rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45, podle kterého: „*Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozhodnutí (arg. „vzhledem k výše uvedenému“).*“ Ze všech výše uvedených důvodů navrhl žalovaný zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce nařízení jednání ve stanovené lhůtě nenavrhoval (§ 46a odst. 6 zákona o azylu) a žalovaný s rozhodnutím bez jednání výslovně souhlasil.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Soud z obsahu správního spisu zjistil, že dne 14. 1. 2015 byl žalobce rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPS-16333-10/ČJ-2015-010022, zajištěn podle ustanovení § 124a odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC, neboť

svým nelegálním pobytem na území ČR zcela vědomě a úmyslně porušuje právní předpisy ČR a nerespektuje rozhodnutí o správním vyhoštění. Vydáním rozhodnutí nedojde k zásahu do rodinného života, neboť žalobce vypověděl, že se na území ČR nenachází žádná osoba, se kterou by sdílel společnou domácnost.

Dne 19. 1. 2015 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně.

Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, podle kterého *„narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“*. Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobce na území ČR a maření správních vyhoštění a nevycestování z území ČR.

Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobkyně na území ČR a maření správního vyhoštění a nevycestování z území ČR.

Soud je toho názoru, že sama okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel žalovaný z toho, že žalobce přicestoval do ČR v roce 1999 na pozvání. Pobyt si poté prodlužoval až do roku 2009, kdy mu skončila platnost cestovního dokladu. Nový doklad ani vízum si již nevyřídil, na území ČR dál pobýval neoprávněně. V roce 2011 bylo žalobci z důvodu nelegálního pobytu vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a poté výjezdní příkaz, který nerespektoval a z území ČR nevycestoval. Neměl dostatek finančních prostředků ani platný cestovní doklad, který navíc ztratil. Dne 16. 11. 2013 byl kontrolován hlídkou Policie ČR. Z důvodu pobytu bez platných dokladů mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, tentokrát na dobu 3 let. Žalobce ani poté z území ČR nevycestoval a dál pobýval na území ČR bez platného víza či oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu, tudíž neoprávněně. Další řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno dne 14. 1. 2015. Na území ČR pracuje bez povolení příležitostně na

stavbách, ale v současné době nemá žádné finanční prostředky. Nemá žádnou adresu trvalého pobytu, žije většinou u bratra, kde není hlášený, ale poštu tam přebírá, přespává také u kamarádů, tudíž je osobou bez trvalého pobytu pro správní orgán nedohledatelnou. Podle jeho vlastních slov na území ČR nežije žádná osoba, se kterou by vedl společnou domácnost. Dále uvedl, že zde žije jeho bratr, s nímž si telefonuje a jenž ho v ZZC navštěvuje. Na území ČR žijí další příbuzní, s nimiž však není v pravidelném kontaktu. Na základě shora uvedených skutečností dospěl žalovaný k závěru o účelovém podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany s cílem legalizovat si na území ČR pobyt a vyhnout se správnímu vyhoštění. Správní orgán proto nabyl přesvědčení, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, který již narušil svým nelegálním pobytem v ČR a opakovaným nevycestováním z jejího území. Proto shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Žalobce obecně upozorňuje na nedostatky v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž postrádá vyjádření důvodů výroku o stanovení povinnosti setrvat v ZZC a důvodů obav správního orgánu, že bude narušovat veřejný pořádek. Soud se z povahy věci musel touto námitkou zabývat přednostně, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí vylučuje jeho věcný přezkum. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Z rozhodnutí žalovaného zjevně plyne, že jednání žalobce považuje za nebezpečí pro veřejný pořádek ČR. Tento závěr učinil na základě zjištění, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně bez platného cestovního dokladu a bez víza či oprávnění k pobytu a navzdory tomu, že mu v minulosti byla vydána již dvě správní vyhoštění, jež mu ukládala povinnost opustit ve stanovených lhůtách území ČR, což však neučinil, ztrátu cestovního dokladu v ČR neohlásil a o nový si nepožádal. Žalovaný rovněž přihlédl k tomu, že žalobce nemá žádnou adresu trvalého pobytu, žije většinou u bratra, kde není hlášen (poštu si ale přebírá) a přespává také u kamarádů. Je proto pro žalovaného nedohledatelný. Pracuje bez povolení na brigádách, nemá dostatek finančních prostředků. Rozhodnutí žalovaného pak obsahuje odkazy na správná ustanovení právních předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno a není nijak vnitřně rozporné. Naopak je vystavěno na logických argumentech a konkrétních skutkových zjištěních a je z něj patrné, jak a z jakých důvodů bylo v posuzovaném případě rozhodnuto. Krajský soud se proto neztotožnil s námitkou žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce dále brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Vůči konkrétním zjištěním však žádné výhrady nevznáší. Pouze tvrdí, že žalovaný dostatečně nezhodnotil okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, jimiž je poměr délky oprávněného pobytu ve srovnání s délkou neoprávněnému pobytu a rodinné vazby s bratrem, který má v ČR povolen pobyt. S ohledem na námitky uplatněné v žalobě se soud zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným skutečně představují nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání,

kteřé bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal na nelegální pobyt žalobce na území ČR a na řadu dalších výše uvedených skutečností. Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. V dané věci to však nebyl pouze nelegální pobyt žalobce, který žalovaného vedl k rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v ZZC. Žalovaný v této své úvaze vyšel i z řady dalších (individuálních) skutkových zjištění. Především z toho, že žalobce pobývá na území ČR od roku 2009 nelegálně (bez platného cestovního dokladu a bez platného víza či oprávnění k pobytu), nenahlásil ztrátu cestovního dokladu, o vyřízení nového nepožádal, pracuje bez povolení příležitostně na stavbách, nemá žádnou adresu trvalého pobytu a nerespektuje v minulosti již dvě uložená správní vyhoštění, jež mu ukládala opustit území ČR, což však dosud neučinil, čímž vědomě porušuje právní předpisy ČR.

Krajský soud je proto přesvědčen, že po přistoupení těchto skutečností byl dán dostatek důvodů pro uložení povinnosti setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Jestliže žalovaný uvedl všechny tyto skutečnosti v rámci rekapitulace zjištěného skutkového stavu, je zřejmé, že je všechny (včetně doby legálního pobytu) vzal při svém rozhodování v úvahu a pro svůj závěr tedy dostatečným způsobem zjistil potřebné individuální okolnosti života žalobce, kterými – jak plyne z judikatury NSS – se správní orgán, který rozhoduje o povinnosti setrvat v ZZC, musí zabývat.

Soud proto dospěl k závěru, že v případě žalobce je dána důvodná domněnka, že představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku a základního zájmu společnosti na jeho dodržování. Ze skutkových zjištění jednoznačně plyne, že žalobce nerespektuje právní řád ČR a svým účelovým jednáním ztěžuje fungování státních orgánů. Z tohoto pohledu není významné, že od roku 1999 až do roku 2009 pobýval žalobce na území ČR legálně a že legální pobyt trval déle než pětiletý nelegální pobyt. Podstatné je, že si žalobce byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se nažil svou situaci řešit. Tu nechal přerůst až do stádia uložení opakovaných správních vyhoštění, která nerespektoval, ačkoli si byl povinností z těchto rozhodnutí pro něj plynoucích vědom. Území ČR neopustil, čímž mařil uložená správní vyhoštění, a ve snaze vyhnout se bezprostředně hrozícímu správnímu vyhoštění podal účelovou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Toto v souhrnu popsané jednání žalobce, jež jednoznačně představuje neúctu k právnímu řádu ČR a ohrožení veřejného pořádku, nemůže být zhojeno ani předchozím déletrvajícím legálním pobytem, neboť by tím byl popřen samotný smysl zákonné úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců, jenž stanoví pevná pravidla, za kterých je cizinec oprávněn pobývat na území ČR. Za situace, kdy se jakkoli dlouho trvající legální pobyt cizince změnil jeho vlastním přičiněním (jako v případě žalobce) v pobyt nelegální, nelze jen z pouhého porovnání délek těchto pobytů činit závěr svědčící ve prospěch žalobce. Okolností svědčící ve prospěch žalobce nemůže být ani možnost bydlet u bratra či u kamaráda, neboť dosavadní žalobcovo shora popsané chování (nemá hlášené místo pobytu, přespává různě u brata i kamarádů, pracuje, kde se dá) a jednání (i přes uložená správní vyhoštění dále pobývá na území ČR) není dostatečnou zárukou toho, že by žalobce při pobytu mimo ZZC v dosavadním způsobu života nepokračoval. Je proto důvodná obava z dalšího narušování veřejného pořádku ČR, který v době před svým zajištěním podle zákona o pobytu cizinců a „přezajištěním“ v režimu zákona o azylu již narušoval svým nelegálním pobytem v ČR,

nevycestováním z jejího území, čímž opakovaně mařil uložená správní vyhoštění. Ve světle dosavadní pobytové historie žalobce na území ČR se i toto tvrzení žalobce jeví jako účelové. I kdyby soud přesto připustil, že žalobce v minulosti skutečně bydlel u svého bratra a že by se u něj (popřípadě u kamaráda) v případě neuložení povinnosti setrvat v ZZC zdržoval i nyní, nezměnilo by to nic na skutečnosti, že se žalobce v minulosti (na svobodě) dobrovolně nepodrobil pravidlům veřejného pořádku v ČR. Za této situace je jeho setrvání v ZZC jediným účinným prostředkem, jak mu v takovém jednání do budoucna zabránit. S ohledem na shora uvedené lze uložení povinnosti setrvat v ZZC považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě.

Žalobce též brojí proti stanovení maximální délky doby, po kterou je povinen setrvat v ZZC, kterou považuje za nepřiměřenou a bez náležitého odůvodnění. K této otázce se již opakovaně vyslovil NSS, např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45), v němž, že „*nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnost o tom, že žalovaný překročil nebo dokonce zneužil meze správního uvážení ve smyslu rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013-42*“ a dále pokračoval, že „*V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstarat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79). K těmto závěrům ostatně dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku; na jeho závěry proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.*“

Uvedené závěry NSS lze plně aplikovat i na nyní projednávanou věc. Soud z nich proto bez dalšího vychází. Konstatuje, že žalovaný vystavěl úvahu o maximální délce doby, po kterou je žalobce povinen setrvat v ZZC, na konkrétních a specifických okolnostech daného případu, jež plynou z kontextu napadeného rozhodnutí. Zejména přihlédl k nelegálnímu pobytu, neučinění žádných kroků k legalizaci pobytu a vědomému a svévolnému porušování právního řádu ČR, předchozímu uložení dvou správních vyhoštění, zahájení dalšího správního řízení o vyhoštění, osobním a rodinným poměrům a celkové životní situaci žalobce. Se stanovením maximální možné doby zajištění krajský soud souhlasí, neboť dosavadní způsob chování žalobce na území ČR nedává záruku, že by byl ochoten dobrovolně upustit od dosavadního způsobu chování na území ČR, jež představuje porušování zájmu státu na dodržování veřejného pořádku, a podřídit se pravidlům nastaveným zákonem o pobytu cizinců a zákonem o azylu.

K výhradám žalobce ohledně úrovně pobytu cizinců v ZZC se soud nemůže blíže vyjadřovat, neboť dozor nad těmito zařízeními vykonává žalovaný, jemuž také lze ve smyslu § 148 zákona o azylu podat stížnost, o které musí být rozhodnuto do 30 dnů ode dne doručení.

Soud proto uzavírá, že žalovaný měl dostatek skutkových zjištění pro uložení povinnosti žalobci setrvat v ZZC a své závěry rovněž dostatečně a v souladu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu odůvodnil.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, jemuž by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 26. února 2015

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 26. 2. 2015 [§ 49 odst. 11 a § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková